

подробни описания, стихътъ му става тежъкъ, немускаленъ. Тогава той сякашъ нарочно подбира какофонични съчетания, поставя пресилени искусствени ударения, туря излишни думи, за да създаде рима:

Далеко тънеща и вѣнъ чакъ изъ мрака

пише той и не забелязва, колко неблагозвучно е това близко повторение на ак въ „чакъ и мрака“ и това пресилено ударение на втората дума. За римата той насилствено разкъсва стиха, като вмѣстя на края му отдѣлни — често едносрични-думи, начало на ново изречение:

Ти

отъ тебе първи пжтъ не чувамъ тѣзъ хорти

казва той и не чувствува, че повтаря единъ и сжщъ звукъ т—б пжти! Изобщо Славейковъ има странна слабостъ къмъ съгласнитѣ т и д.

Тя, която

надъ всички бди, ще бди и надъ нашто

свято дѣло.

Като свѣтковици се мѣтаха връзъ тѣхъ.

На пролѣтъ отъ рѣки се твърдий ледъ

разкъртва...

Забравятъ своя ледъ притискалъ тѣмъ

гърдитѣ и пр.

*

Безспорно, „Кървава пѣсенъ“ е едно отъ най-значителнитѣ дѣла на българската творческа мисль. Сжщинска епопея — въ нея не е останала неотразена нито една сжществена проява на нашия националенъ духъ. Тя е поетична история — осмислена и дълбока — не